

Arrest

nr. 322 780 van 4 maart 2025
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind R.K.F.

1.2. Op 1 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.03.2023 werd ingediend door:

Naam: K. (...)
Voorna(a)m(en): V. (...)
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: (...)1993
Geboorteplaats: U. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) SINT-NIKLAAS
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch kind, de genaamde R.K.F. (...), (RR. (...)) in toepassing in artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Echter wanneer een EU- lidstaat (lees België) overweegt alsnog een verblijfstitel af te leveren, deze lidstaat op grond van artikel 25, lid 1, eerste alinea, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO) stelselmatig het Schengeninformatiesysteem (SIS) dient te raadplegen.

Uit deze raadpleging is gebleken dat betrokkene betrokkene staat geseind door Italië sedert 19.07.2019 met het oog op weigering van toegang en verblijf (artikelen 24 en 25 van Verordening (EU) 2018/1861 met Schengen identificatie nummer ITSSPQ50EKFBBY000001.

Betrokkene voldoet dus niet aan de algemene binnenkomstvoorwaarden (artikel 6 van de verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en voldoet dus niet aan artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15/12/80, gezien één van deze voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het SIS (Schengen Informatiesysteem).

Gezien betrokkene gesignaleerd staat in het SIS ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied, kan een verblijfstitel uitsluitend worden afgegeven "om ernstige redenen", in he bijzonder om humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen. Volgens het arrest C-193/1904/03/2021 van het Hof van Justitie kunnen het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind, vallen onder het begrip "ernstige redenen in de zin van artikel 25, lid 1, SUO. Verder benadrukt het Hof echter ook dat er rekening moet worden gehouden met de belangen van de signalerende staat.

Niettegenstaande betrokkene gesignaleerd staat, heeft hij zich toch in België kunnen aanbieden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen waarbij hem een bijlage 19 ter en een attest van immatriculatie door de stad Sint-Niklaas werden overhandigd. Echter dit verhindert niet om vervolgens alsnog nadien vast te stellen dat betrokkene niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. Met andere woorden dat deze voorwaarden onverkort gelden en alsnog kan besloten worden dat betrokkene geen recht op verblijf op grond van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet kan genieten.

Dus dient er in navolging van het bovenstaand arrest van het Hof van Justitie te worden beoordeeld indien betrokkene, ondanks de seining, alsnog aanspraak zou kunnen maken op een verblijfstitel indien het gezinsleven van betrokkene als mogelijke "ernstige reden" zou kunnen worden beschouwd.

Een belangrijk element waarmee rekening moet worden gehouden is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het Schengengrondgebied een precair karakter zou kennen. Betrokkene is gehuwd te Sint-Niklaas op 04.11.2022 met zijn Belgische partner, zijn paspoort werd afgeleverd op 18.03.2022 en zijn zoon is geboren op 22.01.2022 in België en door betrokkene erkend op 21.03.2023. In ieder geval hadden ze dus evengoed hun gezinsleven verder kunnen zetten in Albanië, vooral omdat betrokkene zelf nog geen bindingen had met België.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient er niet enkel te worden voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

In dat opzicht is het niet onredelijk te stellen om het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40 ter te weigeren gezien betrokkene niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15/12/80.

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd en het attest van immatriculatie geldig tot 01.10.2024 dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 40ter, 41, §2 en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Aangezien verzoeker volgens de bestreden beslissing zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 23.03.23 indiende;

Afangezien conform art. 42, §1 Vw. “ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag” het recht op verblijf erkend wordt of niet t.t.z. in casu uiterlijk 22.09.23;

Aangezien de thans bestreden beslissing dateert van 01.10.24, zijnde méér dan 1 jaar na de einddatum van 22.09.23;

dat aldus de thans bestreden beslissing manifest laattijdig is genomen zodat aldus - conform art. 52, 84, lid 1 van het K.B. van 08.10.81 4 “indien & er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af < m.a.w. verzoeker in het bezit had gesteld moeten worden van een BIVR type F;

dat het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State, waarbij werd geoordeeld dat artikel 52, 84, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, 84, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, in casu geen toepassing kan vinden;

dat immers in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) verbreekt waarin de RW toepassing maakte van artikel 52 84 Verblijfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genomen had binnen de zes maanden na de aanvraag;

dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (inter partes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes);

dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

dat hoewel de RvS artikel 52 §4 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid);

dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 september 1991, nr. 37.671; RvS 22 september 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis);

dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 84 Verblijfswet aangetast is door een 8dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid⁹ dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijken te wijzen op het 8betwistbare karakter⁹ van de (on)wettigheid van artikel 52 84 Verblijfswet;

dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door twee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervalttermijn is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit ^{/integraal/} de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);*

dat in het arrest nr. 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 september 2013, nr 121/2013);

dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervalttermijn is;

dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.";

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding in tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volat dat aldus de bestreden beslissing van 01.10.24 dan 20K niet alleen o.a. de artikelen 40ter, 41, §2, en 42 Vreemdelingenwet én artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41,§2 van de Vreemdelingenwet zou schenden.

Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwijst naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40ter en 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, artikel 25, eerste lid van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij niet voldoet aan de algemene binnenkomstvoorwaarden, daar zij geseind staat door Italië sedert 19 juli 2019 met het oog op weigering van toegang en verblijf en zij aldus niet voldoet aan artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet gezien één van de voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het Schengen Informatiesysteem. Daarnaast wordt erop gewezen dat een verblijfstitel alsdan uitsluitend kan gegeven worden om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen, dat dient te worden nagegaan of de verzoekende partij, niettegenstaande zij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden, alsnog aanspraak kan maken op

een verblijfstitel indien haar gezinsleven als 'ernstige reden' kan worden beschouwd, dat rekening wordt gehouden met de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokkenen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het voortzetten van het gezinsleven op het Schengengrondgebied een precair karakter zou kennen, dat de verzoekende partij gehuwd is te Sint-Niklaas op 4 november 2022 met haar Belgische partner, haar paspoort werd afgeleverd op 18 maart 2022 en haar zoon geboren is op 22 januari 2022 in België en door haar werd erkend op 21 maart 2023, dat zij in ieder geval hun gezinsleven hadden kunnen verderzetten in Albanië, daar de verzoekende partij zelf nog geen bindingen had met België.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering, blijkt niet.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving en/of de geschonden geachte bepalingen, met name de artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° (...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit luidt verder als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

3.6. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

3.7. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verzoekende partij op 23 maart 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, meer bepaald in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Op 1 oktober 2024 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.8. In artikel 42 van de Vreemdelingenwet is niet vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat het overschrijden van de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf, vindt deze stelling geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel. Deze interpretatie is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen.

Tot een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden besloten.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij haar aanvraag indiende op 23 maart 2023, dat conform artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht erkend wordt of niet ten laatste op 22 september 2023, dat de bestreden beslissing dateert van 1 oktober 2024 en deze dus manifest laattijdig is genomen zodat zij conform artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit in het bezit had moeten besteld worden van een F-kaart, met andere woorden dat haar een verblijfskaart had moeten afgeleverd worden omdat er geen beslissing door de verwerende partij werd genomen binnen de termijn van zes maanden, herhaalt de Raad dat in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zelf evenwel niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling.

Voor zover de verzoekende partij met haar betoog verwijst naar artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit waarin wel is bepaald dat indien de verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd, wijst de Raad erop dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geen afbreuk kan doen aan artikel 42 van de Vreemdelingenwet als hogere norm. In de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Gelet op het voorgaande, faalt de kritiek van de verzoekende partij naar recht als zou uit artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen of betekend (RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 15 december 2022, nr. 255.275).

Anders dan wat de verzoekende partij nog voorhoudt, kan zij niet gevolgd worden waar zij erop wijst dat de rechtspraak van de Raad van State zoals *supra* naar verwezen geen relevantie zou hebben. Immers heeft de Raad van State zich net in voormelde rechtspraak eveneens uitgesproken over de vraag of een familielid van een statische Belg, zoals *in casu* het geval is, een recht op verblijf kan doen gelden wanneer het bestuur nalaat binnen de termijn van zes maanden een beslissing te nemen. De Raad vermag artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit wel degelijk buiten toepassing laten omdat het in strijd is met artikel 42 van de Vreemdelingenwet (cfr. RvS 20 december 2017, nr. 240.240; RvS 11 september 2023, nr. 257.271). De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

Dit werd recent nog eens bevestigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024: *“Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast.” Hieruit blijkt wel dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit een schending zou uitmaken van artikel 42 van de Vreemdelingenwet”.*

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een arrest van de Raad van State nr. 237.042 van 17 januari 2017 aanhaalt en twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak en stelt hij vast dat de interpretatie die aan de betrokken wetsbepalingen in de aangehaalde arresten is gegeven geen stand meer houdt in het licht van recente rechtspraak van de Raad van State.

3.10. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER